

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΙΚΑΡΟΣ

ΣΑΛΤΟΣ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν.2121/1993.

© Ανδρέας Νικολακόπουλος & Εκδόσεις 'Ικαρος 2022

ISBN 978-960-572-523-5

*Αφιερώνεται στις κινούμενες σκιές και
στα αμίλητα πνεύματα των κατά καιρούς δωματίων μου.
Εύχομαι να τελούν εν γαλήνη και να πορεύονται προς το φως.*

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΛΤΟΣ

Διηγήματα

ΙΚΑΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σάλτος	13
Οι κόρες της αιθάλης	33
Το παραπέτασμα του μύλου	51
Μέλι με γάλα	53
Και οι ερυθρόδερμοι καλπάζουν νηπενθείς	67
Mon Nox	80
Η άσφαλτος που καίει	87
Αλυσάχνη	107
Ασημένια Χορδή	112
Τα κύματα	130
Αμάμπλε Πικουέρ	146
Υπερμογγολικός	149
Ο αγγελοκρουσμένος	164

*Η νύχτα είναι παγερή
ξέρω γιατί
είναι όταν ο λύκος
τρίβεται πάνω στην πέτρα και η γη λειαίνεται.*

ΤΡΙΣΤΑΝ ΤΖΑΡΑ

Σάλτος

Ήλιος ξεσπάζει σε φαράγγι ζοφερό

ΓΚΕΟΡΓΚ ΤΡΑΚΑ

Την εποχή εκείνη συνέβησαν πολλά παράξενα γεγονότα στα μέρη μας. Γεγονότα που ανάγκασαν τις μεγάλες εφημερίδες της χώρας να αφιερώνουν στήλες, σελίδες και εξώφυλλα για τον ως τότε άγνωστο τόπο μας, κάνοντας τον κόσμο να ξοδεύει ώρες στα καφενεία προσπαθώντας να βρει λόγο και αιτία για τα πρωτόγνωρα περιστατικά. Άνθρωποι συνέρρεαν από παντού κατά κύματα προς τα σπίτια και τις πλατείες μας, με έναν και μοναδικό σκοπό και προορισμό στο μυαλό τους. Πολιτικοί και λόγιοι προσπαθούσαν να βρουν μια λύση στο ανήκουστο πρόβλημα, μα δεν φαινόταν να τα καταφέρνουν, μιας και ασπούδαστη η ψυχή του ανθρώπου. Μέχρι και τα ζώα και τα αγρίμια πήραν θέση στα απόκοσμα πεπραχθέντα εκείνων των αποφράδων ημερών με τον δικό τους τρόπο. Εγώ από τη μεριά μου έζησα τα πάντα πιο κοντά από όλους, μα αν με ρωτήσεις να σου διηγηθώ

τι συνέβη πραγματικά, δεν νιώθω ικανός να τα μεταφέρω με καθαρή ματιά. Η απόσταση του χρόνου και το καταλάγιασμα της αντάρας ίσως να με βοηθούσαν να εξιστορήσω τα διατρέξαντα με αντικειμενικότητα. Ναι, ίσως να το κατάφερνα, αν τα πράγματα είχαν έρθει λίγο διαφορετικά, μα συνέβησαν πολλά αλλόκοτα συμβάντα εκείνη την εποχή.

Όλα ξεκίνησαν στην κορυφή ενός κακοβαλμένου στο έδαφος ογκόλιθου. Ένα σκληρό κομμάτι γης από πορώδη ψαμμίτη, γύρω στα σαράντα βήματα μακριά από το τελευταίο δέντρο του δάσους πίσω του, που έσφυζε από πλατάνια, σημύδες, δρύες και φλαμουριές. Ένα μακρόστενο εξόγκωμα ξεγυμνωμένου από χορτάρια αβυσσαλέου βράχου, το οποίο, αν το κοίταζες από ψηλά, έμοιαζε με όρθιο χωρίς τρύπες τούβλο φτιαγμένο από πέτρα, που ήταν γνωστό με το όνομα Σάλτος και που από τη στιλπνή κορυφή του έριχναν στο μεγάλο κενό τα ζωντανά για πάνω από ενενήντα χρόνια.

Οι γριές στα ασπρισμένα πεζούλια του χωριού πίσω από το ελατόδασος έλεγαν πως κάποιος ιερέας πριν πολλά χρόνια μαγάρισε τη θυγατέρα του και ύστερα έχασε τα λογικά του και γκρέμιζε το σώμα του κάθε βράδυ από τον Σάλτο στις υπώρειες παρυφές του, για να σκοτωθεί και να γλιτώσει από τις τύψεις, μα ο Θεός δεν τον άφηνε να πεθάνει, τιμωρώντας τον ακόμα πιο σκληρά. Έτσι, κάθε μέρα ριχνόταν στο κενό με τα μαύρα ράσα του χωρίς να βρίσκει λυτρωμό και την επόμενη μέρα ξανά από την αρχή. Ο βράχος όμως δεν έπαιρνε την ικανοποίηση που ζητούσε ούτε το αίμα

που χρειαζόταν για να ξεδιψάσει τα ριζά του και από τότε βάλθηκε να τραβάει με τον τρόπο του όλο και πιο πολλά κορμιά στις μυθικές του άκρες.

Ο μύθος εκείνος έλεγε πως στην παλιά εποχή πήδηξε από εκείνο το ριζοβράχι ο γιος ενός βασιλιά των Αιγιαλέων με την αγαπητικιά του, ζητώντας την αιώνια ζωή μαζί της. Ότι τάχα η σμίξη τους δεν εγκρινόταν από τον πατέρα του, μα η θεά του έρωτος η Αφροδίτη τους χάρισε εκείνο τον πέτρινο βατήρα στον χαμό, που αν τολμούσαν και τον διάβαιναν αγαπημένοι προς τη θανά, θα έμεναν για πάντα μαζί μέχρι να σβήσει ο χρόνος. Πως εκείνο το χαίνον ρήγμα ήταν το δώρο της κλινόχαρης θεάς στους ερωτευμένους και η πύλη για την αιώνια αγάπη. Εκείνη που δεν επέτρεπαν οι γονείς να σφραγιστεί για τους δικούς τους λόγους. Άλλοι έλεγαν πως το ζοφερό εκείνο χάσμα σε τραβάει προς τα κάτω σαν μαγνήτης αφού πρώτα σε έχει κυριέψει η μωράγρα και έχεις χάσει τα λογικά σου.

Οι επιστήμονες από την πρωτεύουσα έστειλαν ένα κείμενο στις εφημερίδες, που έλεγε αυτολεξεί τα εξής ακαταλαβίστικα: «Οι πτυχώσεις και οι ενότητες απωθήσεων του βράχου, μαζί με κάποια ίχνη αντιμεταθέσεων και με υπολείμματα από αποκρυσταλλωμένα γλαυκοφανή πετρώματα ή ιζηματογενή στρώματα αποδεικνύουν πως πρόκειται για μια έξοδο του μάγματος από το κέντρο της Γης που στερεοποιήθηκε στιγμιαία την περίοδο της σύγκρουσης μεταξύ Λαυρασίας και Γκοντβάνας και το αποτέλεσμα αυτών των τεκτονικών συνθλίψεων ήταν αυτή η πετρώδης απόφυση μεγάλου γεωλογικού και ενεργειακού ενδιαφέροντος».

Για μένα δεν ήταν τίποτε άλλο πέρα από ένα καταραμένο αγκωνάρι που, αν έκανες το λάθος να παραπετήσεις ή να γλιστρήσεις από την κορυφή του, θα βρισκόσουν στο κενό, που σήμαινε σίγουρος θάνατος από τσάκισμα στις τρεμόφυλλες λεύκες και στα σκληρόδερμα βράχια. Ύστερα θα έβλεπαν το κορμί σου οι γύπες από ψηλά και αργά ή γρήγορα θα ορμούσαν μαζί με τις βροχές και θα κουφάριαζαν το πτώμα σου στον πάτο του βαράθρου.

Εγώ που μεγάλωσα στο χωριό πίσω από το μεγάλο δάσος με τις συστοιχίες πασχαλιών και τις ταξιανθίες βουνίσιων ασφόδελων, λόγιζα τον Σάλτο σαν σημείο που πηγαίναμε και γκρεμίζαμε τα γέρικα ή τα κουτσά άλογα. Εκεί ξαπόστελναν και τα ανεπιθύμητα νεογέννητα κουτάβια ή μικρά γατιά οι συγχωριανοί μου. Στο ίδιο μέρος πέταγε και η μαμή τους ομφάλιους λώρους και τους πλακούντες από τις γέννες των ανθρώπων και ο παπάς τα ρούχα των νεκρών που πέθαναν από μάγια ή τα στρώματα των κρεβατιών που επάνω τους ξεψύχησαν οι ανύπαντροι που ξάπλωσαν και δεν εξύπνησαν ποτέ. Από εκείνο τον βράχο πέταξε και ο παππούς μου τον λευκομέτωπο ντορή μας. Το ψηλό κοκκινότριχο άλογο που είχαμε, με το λευκό κατακούτελο σημάδι, που αρρώστησε από τεκνεφέσι, μέχρι που λαχάνιαζε ακόμα και στον ύπνο του.

Με πήρε κοντά εκείνη τη μέρα ο παππούς μου. Για να σκληρύνω, είπε, με ύφος παγερό σαν εκείνο που είχαν οι παλιοί βουνίσιοι. Σε όλο τον δρόμο χάιδευα τον ντορή και του μιλούσα σιγανά να μη με ακούει άνθρωπος, καθώς τα πόδια μας γδέρνονταν στις αγκαθιές

και στις ρεζεντάδες με τους ελικοειδείς βλαστούς και με τα σταχιασμένα φύλλα. Του έλεγα να μη φοβάται και πως θα πάει να ξεκουραστεί ήρεμος πια. Προσπαθούσα να μην καταλάβει ότι λυπάμαι, μα εκείνος άκουγε το σπάσιμο στη φωνή μου και με κοιτούσε με μάτια γεμάτα δάκρυα. Μέχρι που περάσαμε τη ρούγα του δάσους με τους μυροβόλους δενδρόκερδους και τα δροσόλουστα πουρνάρια και μπροστά μας φάνηκε ο πλανερός λίθος. Κάπου εκεί κόλλησε το βήμα μου και ο παππούς μου αναγκάστηκε να με τραβήξει από το χέρι για να δω όλη τη σκηνή. Να γίνω άντρας και όχι λιγόψυχος κιότης, όπως είπε. Προχώρησα κι εγώ με έναν βαρύ ανασασμό που ξέρναγε την πίκρα.

Σαν φτάσαμε στην άκρη του χάλαρου, έβγαλε ο παππούς μου ένα μαύρο πάνινο σακί από λινάτσα στραβοραμμένη και το φόρεσε στο κεφάλι του ντορή για να μη βλέπει και σκιάζεται. Εγώ, χαϊδεύοντας την ουρά του, προσπάθησα απαλά και χωρίς να με καταλάβει ο παππούς να τον τραβήξω πίσω έστω και μια πιθαμή, μα ήταν αδύνατον. Με ένα απότομο χτύπημα στα καπούλια του κατάφερε ο παππούς μου να τον κάνει να τρέξει δύο βήματα μπροστά. Τόσα ήταν αρκετά για να βρεθεί στο κενό.

Έκλεισα τα μάτια μου σφικτά και απλά μέτρησα τον χρόνο. Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι. Έξι δευτερόλεπτα σιωπής πριν ακούσω κλαδιά να σπάνε και ύστερα έναν υπόκωφο γδούπο από το σώμα του ντορή που έσκασε στη γη χαμηλά. Έξι δευτερόλεπτα και δεκαπέντε ρίγη στην πλάτη αργότερα άνοιξα τα μάτια μου και, παρότι επάνω τους γραφόταν ο τρόμος,